

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 75/2025
18.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца IGMIN OIL ДОО Београд - у стечају, чији је пуномоћник Марко Глишић, адвокат у ..., против тужене РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ – Министарство финансија – Пореска управа Филијала А Центар, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради стицања без основа, вредност предмета спора 2.754.491,13 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 999/24 од 23.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 999/24 од 23.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5120/23 од 29.11.2023. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату износа од 2.754.491,13 динара са законском затезном каматом почев од 21.01.2021. године до исплате и обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженој износ од 307.125,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 999/24 од 23.10.2024. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 2.754.491,13 динара са законском затезном каматом почев од 29.01.2021. године до исплате и обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 553.624,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са чланом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају предмет тужбеног захтева је новчано потраживање у износу од 2.754.491,13 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе одговара противвредности 23.429 евра.

Како се, у складу са цитираном одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку предметни спор сврстава у спорове мале вредности, Врховни суд је применом одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку закључио да ревизија није дозвољена.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда у побијаном делу преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Тужени није предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према напред наведеном, Врховни суд је применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. Закона о парничном поступку донео одлуку у ставу првом изреке.

Одлуку у ставу другом изреке, Врховни суд је донео по одредби члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, јер трошкови поводом одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић